

Sygn. akt I C 1006/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2018 roku

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko J. S. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 1006/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko J. S. (2) o zapłatę kwoty 703,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej w dniu 19 sierpnia 2011 roku w formie pisemnej. W trakcie trwania umowy (...) S.A. przekazał pozwanemu dekodery, do którego zwrotu pozwany był zobowiązany w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, zgodnie z treścią regulaminu o świadczenie usług. W przypadku niezwrócenia sprzętu w określonym terminie (...) S.A. uprawniony był do naliczania kary umownej w wysokości 640,00 złotych.

Umowa została z pozwanym rozwiązana. Pozwany nie zwrócił sprzętu i dlatego (...) S.A. obciążył pozwanego karą umowną, wystawiając w dniu 19 maja 2016 roku notę obciążeniową nr (...), wzywając jednocześnie do zapłaty powyższej kwoty do dnia 2 czerwca 2016 roku. Pomimo upływu określonego terminu płatności, pozwany nie uiścił należności.

Powstała wierzytelność (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 lipca 2016 roku sprzedał powodowi. Tym samym powód stał się następcą prawnym mającym możliwość dochodzenia roszczenia od pozwanego.

Powód informował pozwanego o cesji wierzytelności, zmianie wierzyciela i obowiązku spełnienia świadczenia na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e 2139138/17, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Na rozprawie w dniu 21 lutego 2018 roku stawił się pozwany J. S. (1), który potwierdził, że faktycznie zawarł umowę z poprzednikiem powoda, ale korzystała z tej usługi jego była żona. Pozwany zaprzeczył aby otrzymał informację o cesji wierzytelności oraz wypowiedzenie umowy. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany – J. S. (1) w dniu 19 sierpnia 2011 roku zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką nr (...) na okres 36 miesięcy.

W ramach zawartej umowy pozwanemu udostępniono dekoder podstawowy, który podlegał zwrotowi w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy.

bezsporne, nadto dowód: umowa abonencka z dnia 19 sierpnia 2011 roku k. 31 – 33, protokół odbioru k. 34.

Poprzednik prawny powoda w dniu 19 maja 2016 roku sporządził notę obciążeniową, która zawierał również wezwanie pozwanego J. S. (1) do zapłaty kary umownej z tytułu braku sprzętu.

bezsporne

W dniu 14 lipca 2016 roku powód zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były istniejące, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy od abonentów. Na podstawie tej umowy powód nabył wierzytelność wobec pozwanego.

bezsporne, nadto dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 25 – 28.

Pozwany – J. S. (1) podniósł zarzut przedawnienia.

przyznane, wyjaśnienia pozwanego 00:01:51 k. 51.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany J. S. (1) przyznał, że w 2011 roku zawarł umowę z (...) S.A. z siedzibą w W. o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej. Wskazał nadto, że z usługi tej korzystała jego była żona.

Pozwany J. S. (1) podniósł zarzut przedawnienia, który w ocenie Sądu zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 kc ten, przeciwko komu przysługuje dane roszczenie (podmiot zobowiązaniowy), po upływie określonego czasu, ma możliwość uchylenia się od jego zaspokojenia. Upływ czasu oznacza w istocie, że podmiot zobowiązany staje się stroną, która decyduje o zaspokojeniu roszczenia. Ma on bowiem możliwość albo powołania się na przedawnienie, albo dobrowolnego zaspokojenia uprawnionego. Przy czym ma on w tym zakresie pełną swobodę i może dokonać tego w dowolny sposób, w tym także per facta concludentia.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Należy jednak zauważyć, że bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany

w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W myśl natomiast treści art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, to bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 kc).

Istotnym jest również, że przepisem szczególnym względem art. 118 kc jest przepis art. 751 pkt 1 kc w zw. z art. 750 k.c., który przewiduje dwuletni okres przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług.

Przy obliczaniu terminu przedawnienia należy także zwrócić uwagę na przepis art. 112 zd. 1 k.c., który stanowi, że termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że roszczenie powoda ma charakter majątkowy i jest związane z działalnością gospodarczą zarówno powoda, jak i poprzednika prawnego powoda w zakresie świadczenia usług. Należy również zauważyć, że o związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej powinny decydować okoliczności istniejące w chwili powstania roszczenia, przy czym bez znaczenia dla tej kwalifikacji pozostaje, czy roszczenie powstało w relacji obustronnie profesjonalnej, czy też profesjonalista (przedsiębiorca) występuje tylko po jednej stronie stosunku prawnego, wystarczy, iż podmiotem gospodarczym jest osoba występująca z roszczeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 listopada 2012 roku, w sprawie I ACa 674/12).

Z zebranego natomiast w sprawie materiału dowodowego w postaci umowy abonenckiej z dnia 19 sierpnia 2011 roku wynika, że pozwany J. S. (1) miał możliwość korzystania z pakietu podstawowego przez okres 36 miesięcy. Zatem, w ocenie Sądu, powyższa umowa uległa wygaśnięciu w dniu 20 sierpnia 2014 roku, albowiem strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego procesu aby uległa ona przedłużeniu.

Ponadto z uzasadnienia pozwu, jak i zaferowanego w sprawie materiału dowodowego absolutnie nie wynika, czy i kiedy faktycznie roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa przedłożyła bowiem jedynie wezwania do zapłaty i zawiadomienie o przejęciu wierzytelności wobec pozwanego. Brak jest jednak w tych pismach oświadczenia o dacie wypowiedzenia umowy abonenckiej pozwanemu.

Natomiast z § 6 ust. 11 regulaminu o świadczenia usług wynika, że pozwany zgodnie z regulaminem miał obowiązek zwrócić sprzęt w terminie 30 dni od dnia wygaśnięcia umowy abonenckiej na adres (...) S.A.

Zatem, skoro zawarta umowa o świadczenie usług wygasła z dniem 20 sierpnia 2014 roku, natomiast pozwany J. S. (1) miał obowiązek zwrócić sprzęt w terminie 30 dni od dnia wygaśnięcia umowy abonenckiej na adres (...) S.A. i tego nie uczynił, to za datę wymagalności roszczenia należy uznać 20 września 2014 roku.

W ocenie Sądu, na datę wymagalności roszczenia nie mogła mieć również wpływu wystawiona w dniu 19 września 2016 roku przez poprzednika prawnego powoda nota obciążeniowa, wskazująca termin płatności na dzień 2 czerwca 2016 roku. Należy również zauważyć, że powód nie wykazał w toku niniejszego procesu, czy nota obciążeniowa została skutecznie doręczona pozwanemu J. S. (1).

Z powyższego wynika zatem, że w chwili wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie tj. w dniu 4 listopada 2017 roku roszczenie objęte pozwem było przedawnione bez względu na to, czy terminem przedawnienia będzie okres 3 lat czy 2 lat od dnia wymagalności. Tym bardziej, że strona powodowa nie zaferowała żadnego materiału dowodowego, jak również nie podniosła okoliczności świadczących o przerwaniu biegu terminu przedawnienia.

Wobec powyższego zasadnym było orzec jak w sentencji.